

Benvinguda a l'arquitecte Lluís Cantallops i Valeri

Josep Muntañola i Thornberg

Acadèmic de número. jose.muntanola@upc.es

Il·lustríssim President, Acadèmics i Acadèmiques, senyores i senyors,

És un honor presentar l'arquitecte, urbanista i professor catedràtic Lluís Cantallops i Valeri com a membre d'honor d'aquesta acadèmia. En Lluís Cantallops és una persona sincera, discreta i concisa, virtuts que no sovintegen entre els arquitectes del nostre país. Es podria pensar que amb aquestes virtuts la biografia d'en Lluís Cantallops resultaria poc activa o realista. Tots sabem com l'arquitectura a Catalunya està més aviat orientada cap a l'espectacle i el fer-se veure. Sortosament, no es el cas: el seu és un currículum generós en volum i estructura que excel·leix tant en quantitat com en qualitat. No repassaré aquí el conjunt de les seves iniciatives i èxits per no estendre'm massa, i seleccionaré per tant algunes de les fites assolides que considero més importants, sense desmerèixer-ne d'altres que hauré d'obviar.

La tasca de l'arquitecte Cantallops ha estat sempre exemplar. Començant amb el premi FAD de l'any 1967 a la Residència d'Estudiants de la Mare Güell, amb el seu company de despatx Rodrigo, passant per les obres fetes entre 1974 i 1985 associades als arquitectes Elies Torres i Jose Antonio Martínez Lapeña, fins al Pla General de Tarragona de l'any 1988, les significatives obres del Campus Nord de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), i el Pla Urbanístic de Figueres i dels municipis de l'entorn, amb l'arquitecte Ferran Sagarra de l'any 2011. També va ser director general d'Urbanisme del Govern de la Generalitat de Catalunya en la Transició i és catedràtic des de l'any 1981 de l'Escola Tècnica Superior de Barcelona (ETSAB). La llista seria interminable. Vull fer una menció especial als nombrosos plans d'urbanisme que ha defensat fins el final quan estava a l'Administració catalana, sovint amb llargues i complexes negociacions. Cantallops no ha renunciat mai en aquests processos polítics en deixar clar els principis urbanístics d'obligatori compliment per cadascun d'aquests plans, sense por d'entrar en confrontacions per garantir uns mínims arquitectònics o urbanístics de qualitat aplicables a la realitat local. Un cas paradigmàtic en aquest sentit fou el pla urbanístic d'Alacant. Cal tenir present que plans d'urbanisme com aquest o com el de Tarragona no es poden analitzar en poques paraules sense perdre la seva complexitat, com es fa en moltes ocasions, i seria massa fàcil fer-ne un comentari ràpid i superficial. Però en tot cas es tracta d'exemples on queda palesa la importància cultural dels plans urbanístics.

Per evitar caure en *platitudes*, que diuen en francès, fa pocs dies vaig plantejar a l'arquitecte Cantallops dues preguntes. La primera s'interrogava sobre quina era la dimensió professional de la qual tenia millors records, ja que es tracta d'un professional amb múltiples vessants d'acció, com han pogut veure en el breu repàs de la seva obra. Em va contestar que tenia bons records de totes elles, però que era la seva perspectiva com arquitecte la que el guiava. La segona pregunta versava sobre quina era la seva opinió sobre la situació actual de l'arquitectura i la societat a Catalunya. I la seva resposta immediata va ser de qualificar-la com a «Una situació de desconcert». I tot seguit va afegir: «I ho dic amb l'esperança i l'optimisme de trobar aviat una sortida a aquest desconcert, perquè jo la pugui veure i viure». «En la meua opinió –va seguir dient– la situació ha estat insostenible, cal canviar tots els paràmetres i no acceptar el tracte polític que hem rebut a Catalunya els darrers anys, que ha afectat negativament a totes les accions arquitectòniques i/o urbanístiques del nostre país». «Cal

evitar l'espectacle fàcil i trobar solucions més serioses i menys populistes», va dir per acabar. Com us deia tot un exemple de discreció.

Senyores i senyors, amb aquestes paraules cloc també aquest elogi a l'arquitecte, urbanista i professor Lluís Cantallops, que ha demostrat que la discreció i la sinceritat són compatibles amb una arquitectura, un urbanisme i una educació catalanes i de qualitat.

I de veritat i ben sincerament, li desitjo que pugui viure i veure el desenllaç d'aquest desconcert actual.

Arquitecte Lluís Cantallops i Valeri, benvingut a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts i de Sant Jordi, com a membre d'honor.

17 de febrer de 2016